

ἐν τῷ quatuor τέχνην, τὰ θέλγητρα τοῦ Duo, τὸ τεχνικώτατον Kermesse καὶ τόσα ἄλλα προϊόντα μουσικῆς δυνάμεως καὶ τέχνης σπανίας. Ἀδυνατοῦμεν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ μοναδικὸν καλλιτέχνημα air des bijoux, ἐν ᾧ ἄλλοι πάλῃλοι συγκινήσεις οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ ἐκχυθῶσιν εἰς γλυκυτέρους λαρυγγισμούς. Ἀλλὰ μήπως τοῦτου ὑπολείπεται ἡ ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει πρὸ τῆς ἐκκλησίας σκηνὴ καθ' ἣν ἀκούονται οἱ τοῦ πονηροῦ πνεύματος τόνοι βαρύνοντες τὴν ψυχὴν τῆς ταλαίνης Γκρέτχεν; ἐξεφράσθη ποτε ἐπιτυχέστερον ἡ τύψις συνειδότος τοῦ ἀμαρτήματος; ἡ τέχνη φθάνει εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον ἐν τῇ ἀμιμῇτῳ ensemble τῆς προσευχῆς τῆς γονυπετούσης Γκρέτχεν καὶ λειποθυμώσῃς ὑπὸ τῆς βραχείας ἀρμονίας τῆς δεινῆς τοῦ Μεφιστοφελούς ἀρᾶς. Καὶ ἕτερον ἡ μαγικὴ τοῦ Γκουὺνὸς ῥάβδος πλάττει ἀριστούργημα τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν τῆς τρίτης πράξεως δυσδίαν πρὸς τὰ ἄστρα ἐξομολόγησιν τοῦ ἀθέου ἔρωτος τῆς Μαργαρίτας. Ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις μελοδράματι δυστυχῶς πάντοτε ἀπέκοψαν τὴν σκηνὴν ἐν ᾗ ἐργάζεται ψάλλουσα ἡ Μαργαρίτα πρὸ τοῦ κλωστήρος, ὅπου κατὰ παράδοξον ἐμπνευσιν οἱ διακεκομμένοι μουσικοὶ φθόγγοι ὁμοιάζουσι ταῖς δονήσεσι τεταμένης κλωστής, ὡς καὶ τὴν nuit des Valpurgis, ὁλόκληρον φαντασιώδη πρᾶξιν περιέχουσαν δύο ἀμιμήτους συνθέσεις, τὸ βακχικὸν ἄσμα καὶ τὰς δονήσεις τῶν ὥρων τοῦ μεσονυκτίου ἐν τῷ ὥρολογίῳ τοῦ Solora. Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ ἐκ τοῦ Φαύστου ἐντύπωσις μαγεύουσα τὴν διάνοιαν τῶν παρόντων πλὴν μὴ δυναμένων ἅμα τῇ πτώσει τῆς αὐλαίας νὰ συγκρατήσωσιν ὡς ἐν ἄλλοις μελοδράμασι τὰς ὡς ἀτμός διαφευγούσας μελωδικὰς ἀρμονίας.

Κώστας μ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Ι

Νεάπολις 6/18 Ἰουνίου 1881.

Περιμένεις νὰ σοὶ ἀποστείλω τὰς περιγραφὰς τῶν θαυμασίων τῆς Ἰταλικῆς Ἐκθέσεως. Μ' ἐφантаζέσο ἴσως μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐκεῖ, ἐν τῇ λαμπρᾷ πρωτεύουσῃ τῆς Λομβαρδίας, περιφερόμενον ἀνὰ τὰς ποικίλας αἰθούσας τῆς Ἐκθέσεως, ἰστάμενον αἰφνης ἐν καταπλήξει μεταπύουση εἰς ἐνθουσιασμόν πρὸ τερατῶδους τινὸς ἀτμομηχανῆς, ἐφ' ἧς τὸ πνεῦμα τῆς Νέας Ἰταλίας οἰστρήλατον ἐν μέσῳ τοῦ δεινοῦ πατάγου καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν τροχῶν προκαλεῖ τὸν ὑπὸ μορφὴν καταμέλανος θερμαστοῦ ἐν ἰδρωτί ὀργῶντος Δαίμονα τῆς γηραιᾶς Ἀλβιωνος . . . ἡ ῥέμβάζοντα καὶ φαντασιώντα ἐνώπιον συλλογῆς τινος τριχάπτων τῆς Βενετίας, τὰ ὅποια ἐν τῇ ἀτμῷδει αὐτῶν ἀορίστῳ, ἀδιαγράπτῳ ὑποστάσει φαίνονται τόσα ὄνειρα ἀφ' ὧν μία γυναικὸς μορφὴ μειδιώσα ἀνακύπτει, ἡ θαυμάζοντα πρὸ σαπωνοκτίστου τινὸς μνημείου, ὅπερ ὑπὸ τῆς Τέχνης ζωογονούμενον φαίνεται ζητοῦν σοὶ ἐν ποίημα, ἡ εἰκόνα τινὰ τοῦ Michetti ἀποθαυμάζοντα, ἧτις ὑπὸ μυρίας καὶ τὰς μᾶλλον ἰδιοτρόπους παραστάσεις τὸ αὐτὸ μυστήριον ἐπιμένει σοὶ ἀποκαλύπτουσα, τὴν νεότητά, τὴν δύναμιν, τὴν ζωὴν . . . Μὲ ἤκουες ἴσως τονίζοντα ἓνα αἶνον πρὸ τῆς μαρμαρίνου ἐκείνης ἐκδηλώσεως μιᾶς ὑψίστης, ἀλλὰ παράφρονος ἰδέας, τοῦ Duomo τῶν Μεδιολάνων, ἡ πρὸς φλυαροῦς τινὰς Μιλανέζους, Μιλανέζον καὶ ἐμὲ ἐφήμερον καὶ φλύαρον . . . ἰσόβιον, διαλεγόμενον.

*

Μάταιον, μεθ' ὅσα ἤδη ἔλαβες τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναγνώσῃς, νὰ σοὶ προσθέσω ὅτι ἡπατάσο· ματαιωτέρα ἐστὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς τῆς παραγράφου μετὰ τὴν ἐπὶ κεφαλίδι τῆς ἐπιστολῆς μου μειδιώσαν Νεάπολιν.

Ἡ Νεάπολις ἀείποτε καὶ ὅλη μειδιᾷ· ὁ οὐρανὸς τῆς εἶναι ἐν ἀπειρον κυανοῦν μειδίαμα, ἡ θάλασσά τῆς μειδιᾷ, Νηρηΐς προκλητικῇ, μειδιώσιν ἀείποτε αἱ κόραι αὐτῆς αἱ μελανόφθαλμοι, αἱ νύκτες αἱ κατάστροι, οἱ λόφοι τῆς οἱ καταπράσινοι, ὡς μειδιᾷ ἐτι μελαγχολικῶς ἡ ἐπὶ τὸν ζόφον τοῦ ἡρεμοῦντος κόλπου καὶ ἀπὸ μυστηριώδους, ἀφανοῦς λέμβου ἀφιπταμένη μπαρκαρόλια, ἡν λιγυράν περιστέφει τῆς παθητικῆς κιθάρας ἡ ἀρμονία . . . Καὶ τὸ μειδίαμα αὐτὸ ἐπιτέλλει, δίκην φαινομένου φυσιολογικοῦ, ἐπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὄψιν τοῦ Βεσουβίου, ὅστις, τιτάν σύνοφρος νέφη ἀναπέμπων καὶ ποταμούς, φλεγέθοντας ἐξερεγγόμενος, φαίνεται μᾶλλον ἀξίων τὰς τερατῶδεις χάριτας παμμεγέθους, ἡκαταμετρήτου ναρριλέ, καὶ ἐπ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς μορφὰς τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ βραχὺ ἐπιδημούντων ἡμετέρων συμπατριωτῶν, οἵτινες flâneurs μοναδικοί, τοὺς πόδας καὶ τὸ ῥαβδίον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου σύροντες, εἰς πᾶν μέρος τῆς πόλεως ἐπιδεικνύονται ἐν Ἀνατολικῇ βλακώδει μακαριότητι μειδιώντες . . .

*

Καὶ κατ' Ἰούνιον μάλιστα! Ἡ Νεάπολις ἐλαφρὰν ἐκλείπουσαν ἐσθῆτα ἀναδυθεῖσα κυλίστα ἐν ὀργίῳ χρωμάτων καὶ μύρων μέθῃ καὶ ζάλῃ κορυφούμεναι κατέχουσιν αὐτὴν καὶ ὑψηλότερον καὶ φαιδρότερον τονίζει τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτος ἡ αἰώνιος τῆς Σειρήνος νεότης.

Ὅπου καὶ ἀν' στραφῇς ἄνθη καὶ σπεύδοντες ὑπόπτεροι, ἐντὸς ἐλαφρῶν, μικροσκοπικῶν, πολυχρῶν σκαρπινίων πόδες . . .

Ἐκαστον ζεύγος αὐτῶν, ἕκαστον ῥόδον σοῦ ἐμπνέει ἡ σοῦ ἀποκαλύπτει ἐν ποίημα μεστὸν μέθης καὶ ζάλης καὶ μύρων καὶ ῥίγους καὶ εὐθυμίας . . .

*

Ὁ Ἰούνιος θὰ παρέλθῃ· τ' ἄνθη αὐτοῦ θὰ ἐκλείψωσι καὶ ἐπὶ τοῦ φαιῶν λιθοστρώτου τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ ἀπαλοῦ τῆς Villa ἐδάφους τὰ σκαρπινία θ' ἀντικαταστήσωσιν αἱ ἐπίσης κομψαὶ ἀλλ' ἥττον μεθυστικαὶ bottles . . . τότε δὲ ἡ ἐν Μεδιολάνοις ἐκθεσις θὰ διαρκῇ καὶ θὰ συμπληροῦται ἐτι . . .

*

Μ' ἐννόησες; . . . Μὴ χολωθῇς· δὲν εἶναι καιρὸς, ὅχι, δὲν εἶναι καιρὸς ν' ἀφήσω τὰς αὔρας καὶ τὰ λουτρά τῆς Νεαπόλεως, ν' ἀφήσω τὸ διηνεκές, ἑκατονταπλάσιον, ἀπαράμιλλον τοῦτο Φάληρον σπεῦδων ἐκείσε ἐν τῇ βραδείᾳ, σοβαρᾷ, ἐμπορικῇ τύρβῃ τῆς κομψοτέρας, ἀλλ' ἥττον φιλογέλωτος μητροπόλεως τῶν Λομβαρδῶν . . .

*

Σοὶ ὑπεσχέθην τὴν Ἐκθεσιν. Θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, ἀλλ' ὅπως ἐγὼ ἐννοῶ. Αἱ ἐορταὶ τῶν ἐγκαινιάσεων, αἱ βασιλικοὶ ὑποδοχαί, αἱ ἐξαλλοὶ ζητωκραυγαί, τὰ πυροτεχνήματα, οἱ περίπατοι, αἱ διαδηλώσεις, ἐγένοντο ἤδη, παρήλθον, ἐσβέσθησαν, οὐδὲ θ' ἀνακαλέσω ἐγὼ ἤχῳ τινά

αὐτῶν καὶ ἀνάμνησιν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ὅπερ εἶδεν αὐ-
τὰς ἐκτιθεμένας ἐν ταῖς στήλαις καὶ ταῖς σελίσαι τῶν πε-
ριοδικῶν καὶ ἐφημερίδων τοῦ παρελθόντος Μαΐου . . .

*

Ἄδιάφοροι ἡμεῖς πρὸς τὰ τοιαῦτα πομπώδη θεάματα καὶ
τὰς ἐπιδείξεις αἵτινες μέχρι τοῦ νῦν αἰτιολογοῦσι τὴν ἀ-
διάρρηκτον συνύπαρξιν τοῦ ὄχλου καὶ τῶν βασιλέων, προ-
σεχῶς ἐν τῇ βαρεῖᾳ τῆς Ἰταλικῆς Ἐκθέσεως τύρβῃ θὰ ζη-
τήσωμεν ν' ἀκροασθῶμεν μόνον τῶν παλμῶν τοῦ στήθους
ἐνὸς λαοῦ ἀδελφοῦ καὶ εὐδαιμονεστέρου ἡμῶν, ὅστις ζῇ.
Ὁρᾷ, ἐργάζεται, χωρεῖ ἐπὶ τὰ ἔμπροσ, ἐν τῇ σήμερον κα-
τακτῶν τὸ λαμπρὸν τῆς αὔριον μέλλον . . .

*

Θ' ἀρχίσω ἐντεῦθεν, ἐκ Νεαπόλεως, παρουσιάζων σοι τὸν
λαὸν τοῦτον . . . ὅχι.

Προτιμῶ ν' ἀναβάλω τὴν ἀρχὴν ταύτην διὰ τὴν μέλ-
λουσαν ἐπιστολήν μου.

Ἡπειρώτης.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

Ἐν Φαλήρῃ χθὲς ὁ ἐκ Θεβῶν Κωνσταντῖνος Ρίζος ἐτῶν
25 ἐπύλην περὶ τὰς 6 1(2 τῆς πρωῆς κυτυπηθεὶς τὴν δε-
ξιὰν παρειάν.» Παρακαλοῦμεν τοὺς ἱατροὺς νὰ μελετήσωσι
τὸ νέον τοῦτο εἶδος τοῦ θανάτου, διὰ νὰ προφυλαχθῶμεν
ἀπὸ τὰ ραπίσματα ἃν ᾖ ἄληθές.

**

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Κατωτέρω βλέπει ὁ ἀναγνώστης περὶ τοῦ ξενοδοχείου
ἢ Ἀφροδίτη ἐν τῇ νέᾳ Φαληρικῇ ἀκτῇ, τὸ ὅποιον διευθύ-
νει ὁ Φιλόκαλος Ν. Διδόλης, εὐφραίνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν
κάθηται εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου τούτου, πλουτι-
σμένων μετὰ περιφήμων ψητῶν, ὠραιωτάτων φαγητῶν,
παντοειδῶν φρούτων καὶ μετ' ὧν πλέον ἐκλεκτοτέρων οἶνων,
Ναργιλέδες Σμουρναϊκοὺς, τουμπεκὴ ἀτζέμικον (μυρωδάτον)
καὶ καφὲ Γιεμένικον ἔχει τὸ αὐτὸ καφφενεῖον τοῦ κ. Ν.
Διδόλης.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Κόντος ἔδωκεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν
τακτικὴν μήνυσιν κατὰ τοῦ συντάκτου τοῦ Ὀλύμπου καὶ
τοῦ δικαταλήκτου κ. Φιλοκάλου Ν. Διδόλη ἢ Διδόλι.

**

Ἐκ τῶν Ἡμερησίων Νῶν.

Παράστασις τῆς Lucias ἐπέτυχεν. Ὁ baritonos καὶ ὁ
tenoros . . . »

Μὴ θέλει νὰ γίνῃ ἱσπανὸς ὁ κ. Βυθινός; Αὐτὸ πάλι εἶνε
καινούριο εἶδος trellas.

**

Ἐπιγραφή φυλλαδίου:

Ὅλγαι λέξεις ἀπαγγελλεῖσθαι κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Β.

Χοῦδᾶ ὑπὸ Νεοφύτου Καλογήρου καὶ Δομενίκου Γαρδελί-
κιου. Ἐν Κεφαλληνίᾳ κλπ.»

Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκομεν ὅτι ὁ ἐπικηδεὺς λόγος ἀπαγ-
γέλλεται ὑφ' ἐνός· τώρα μανθάνομεν ὅτι ἔμπορεῖ νὰ γείνη
καὶ duetto.

**

Ἐρωτᾷ τις μάγκαν πωλοῦντα τὰ Κόλλυθα.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ ποίημα;

— Τοῦ Παράσχου, Κύριε.

— Κύριε ἐλέησον.

Κώστας ὁ σκουπιδᾶς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΓΕΛΟΙΑ.

Χωρική τις μάρτυς ἡλικίας 40—45 ἐρωτώμενη ὑπὸ τοῦ
κ. προέδρου τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν κατὰ τὸν ὅρκον
πόσων ἐτῶν εἶνε, ἀπεκρίθη 25. Παρατηρήσαντος τοῦ προέ-
δρου ὅτι κρύπτει τὰ χρόνια της, αὐτὴ ἀπήντησε ἀσάμπως
θὰ σὲ ἴδω κ' αὔριον νὰ τὰ κρύψω ἢ μὴ δὰ φοβοῦμαι μὴ μοῦ
τὰ πάρης.»

Ἡ αὐτὴ μάρτυς ἐρωτηθεῖσα τί δουλιὰ κάμνει, εἶμαι ὁ-
πανδρευμένη κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος. Καὶ εἶνε δουλιὰ ἡ ὑπανδρεία;

Μάρτυς. Σὺν δὲν ἔχῃ δουλιὰ ἡ ὑπανδρευμένη πῶχει ἄν-
δρα καὶ παιδιὰ ποιά θὰ ἔχῃ.

Πρόεδρος. Θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι κάμνεις τὴν δουλιὰ τοῦ
σπητιοῦ σου;

Μάρτυς. Καὶ τοῦ σπητιοῦ μου κάμνω, κάμνω κ' ἀπόξω.

Ἐν τῷ αὐτῷ Κακουργιοδικεῖῳ δικαζομένου τινος ἐπὶ ἀ-
ναιρέσει γενομένη διὰ μαχαιρίου (κάμας), ὁ ἀντεισαγγε-
λεὺς Χοῦδᾶς παρατηρεῖ πρὸς ἐξεταζόμενόν τινα μάρτυρα
ὅτι ἡ διὰ κάμας ἀνθρωποκτονία τῷ προξενεῖ πολὺ μεγαλη-
τέραν αἰτίτησιν, παρὰ ἡ διὰ πυροβόλου ὅπλου.

Ὁ μάρτυς εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἀπαντῶν:

Ἐκαστος, λέγει κύριε εἰσαγγελεῦ, εἰς ὅποιον ὅπλον εἶνε
περισσότερον συνειθισμένος.»

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Εὐχαρίστως διεβεβαιώθημεν ὅτι ὁ φίλος Ἐνωμοτάρχης
Φαλήρου κ. Κηρύκος δὲν προσηνέχθη κακῶς πρὸς τὸν ναύ-
την περὶ οὗ ἐγράφομεν, καθόσον μάλιστα ὁ ναύτης οὗτος
ἦτο μέθυσος καὶ ἐνόει νὰ πηγαίνει δ' ἄ μέσου τῶν ἀμαράν-
των. Ὅπως δὴποτε συνιστῶμεν καὶ πάλιν εὐγένειαν καὶ
ἡμερότητα.

ΑΝΑΧΩΡΕΙ

σήμερον δι' ἐκδρομὴν μέχρι Παρισίων ὁ φίλτατος συνεργά-
της μας καὶ νεαρὸς διδάκτωρ τοῦ δικαίου κ. **Κώστας
Σταμπολόπουλος.** Ὡρᾶ του καλῆ.